మమకారంలో మచ్చలు

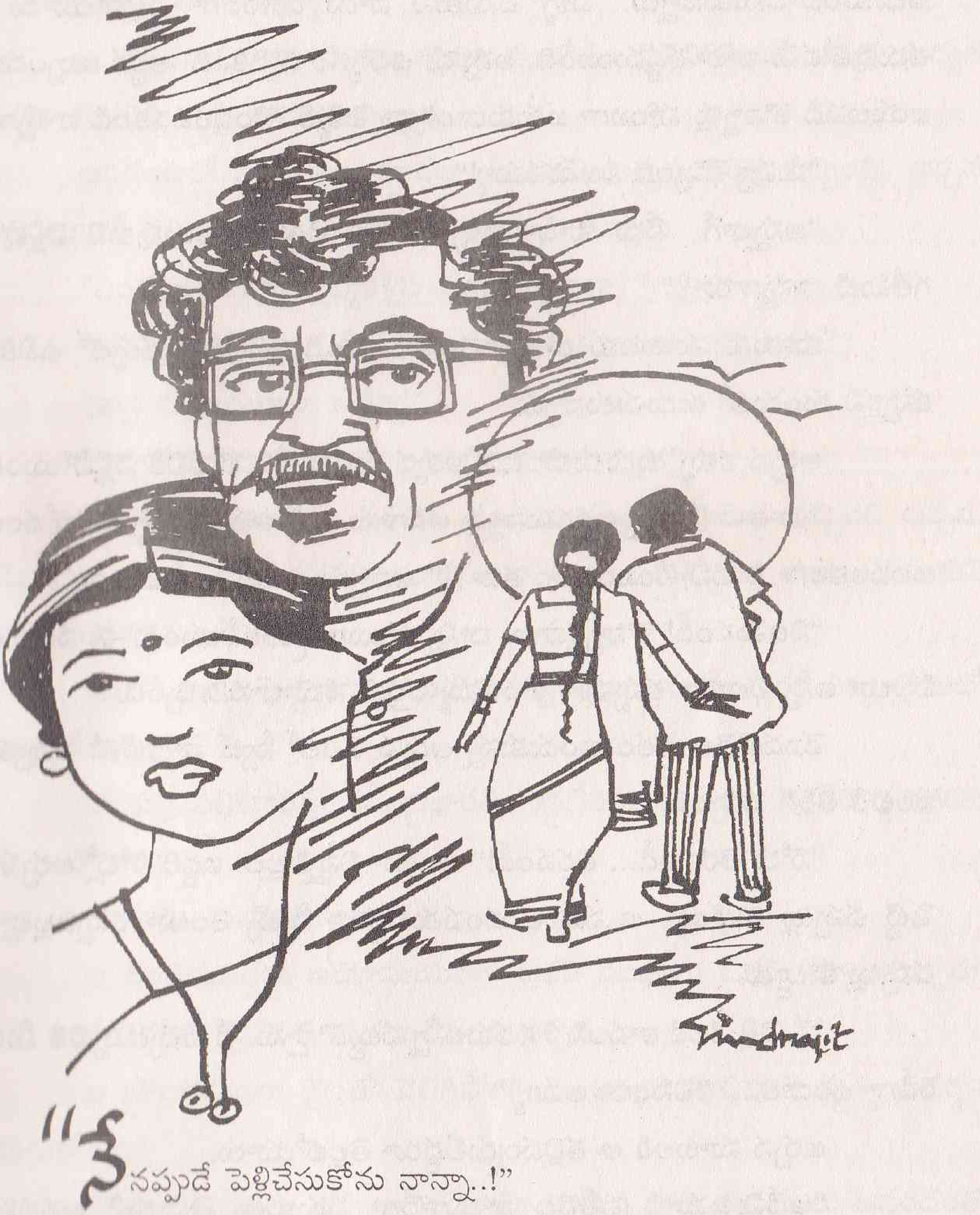

"నేనప్పుడే పెళ్లిచేసుకోను నాన్నా..!"

"అదేమిటమ్మా..!"

"కొన్నేళ్లపాటు ఉద్యోగం చేసుకుంటూ హాయిగా ఉండాలనుకుంటున్నాను."

"ఏంటమ్మా...అలా అంటావూ? మేమా పెద్దవాళ్ళమయ్యాం! ముసలితనం చీకటిలా ముంచుకువస్తూనే ఉంది. ఎప్పుడు రాలిపోతామో తెలీదు. ఈలోపుగా నిన్ను సెటిల్ చెయ్యాలి కదమ్మా!"

" ఉద్యోగం వచ్చింది కదా! అదే జీవితంలో అసలు సెటిల్‌మెంట్! అయినా నాన్నగారూ... అన్నయ్య చదువుకి ఉన్నదంతా ఖర్చుపెట్టారు! వాడు చేతికందొచ్చి ఆదుకుంటాడనుకున్నారు. పెళ్ళి చేసుకుని వాడు దూరంగా వెళ్లిపోయాడు. నేను చదువుకోడమే చాలా కష్టమయింది. ఇప్పుడు ఉద్యోగం దొరికింది. ఆర్థిక ఇబ్బందుల్నించి బయటపడి కొన్నాళ్లు హాయిగా బతుకుదాం! నా పెళ్ళికి తొందరపడకండి నాన్నగారూ!"

"నువ్వు చెప్పింది నిజమేనమ్మా!"

"అన్నలాగే నేను కూడా పెళ్ళిచేసుకుని చేతులు దులుపుకుని వెళ్లిపోతే మీ గతేమిటి నాన్నగారూ?"

కూతురు మాటలకు రామనాధంగారి గుండె కదిలింది. కళ్ళలో ఉబికివచ్చిన కన్నీళ్లని తుండుతో తుడుచుకున్నాడు.

అర్చన కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అక్కడ నుంచి లేచి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

"చూశావా! నువ్వు అడగమన్నావు అడిగాను. అది అప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోనంటోంది! బలవంతంగా ఏ పనీ చేయించలేం కదా?!" అన్నాడు భార్యతో రామనాథం.

"నిజమేనండీ! కొన్నాళ్లపాటు దాన్ని హాయిగా బ్రతకనీయండి. ఈ సంసారమూ, పిల్లలూ అన్నీ ఎలాగూ తప్పవు!" శాంతమ్మ భర్తకు సమాధానమిచ్చింది.

మొదటినెల జీతం అందుకున్న అర్చన చేతిలో స్వీట్ ప్యాకెట్‌తో నవ్వుకుంటూ ఇంటికి తిరిగి వచ్చింది.

"నోరు తెరవండీ... తెరవండీ!" అంటూ చిన్నపిల్లలా ఇద్దరి నోట్లో అర్చన స్వీట్స్ పెట్టి చప్పట్లు కొట్టింది. ఆ ముసలి దంపతులిద్దరూ స్వీట్స్ తింటూ చిన్నపిల్లల్లా తిరిగి చప్పట్లు కొట్టారు.

"నే వెళ్లి నెలకి కావలసిన సరకులన్నీ పట్టుకొస్తాను. నే వచ్చేటప్పటికి మీరిద్దరూ రెడీగా ఉండాలి... తెలిసిందా అమ్మా!"

అర్చన మాటలకి ఆ తల్లిదండ్రులిద్దరూ తెల్లబోయారు.

"అదేమిటమ్మా! ప్రతీనెల నాన్నగారేగా సరుకులు తెస్తారు? అనవసరంగా నువ్వెందుకమ్మా వెళ్లడం?" ముందు తేరుకున్న తల్లి ప్రశ్నించింది.

"ఆ కొట్టువాడు నాన్నగారి అమాయకత్వం చూసి పదిశాతం బిల్లు ఎక్కువ వేస్తున్నాడని నా అనుమానం. అందుకే నేనే దగ్గరుండి పట్టుకొస్తానమ్మా!"

"అది సరేనమ్మా! మమ్మల్ని రెడీగా ఉండమన్నావు... అదెందుకు?" తండ్రీ ఆతురతగా ప్రశ్నించాడు.

"అది సస్పెన్స్ నాన్నగారూ? నేను వచ్చేటప్పటికి మీరిద్దరూ రెడీగా ఉండండి! వింటున్నావా అమ్మా!"

"సరే... అలాగేనమ్మా!"

ఆ తల్లిదండ్రులిద్దరి మనస్సుల్లోనూ సంతోషం వెల్లివిరిసింది. ఇంటి బాధ్యత చేపట్టిన కూతుర్ని తృప్తిగా చూసుకున్నారు.

అరగంటలో సరుకులు, కూరలు తీసుకుని అర్చన తిరిగి వచ్చింది. అర్చన చెప్పినట్లుగానే తల్లిదండ్రులిద్దరూ సోఫాలో కూర్చుని ఉన్నారు.

"ఎంతయిందమ్మా! పట్టుకెళ్లిన డబ్బు చాలిందా?"

"అవన్నీ తిరిగివచ్చాక సావకాశంగా చూసుకుందాం నాన్నగారూ?"

"కాస్త టీ తాగుతావా అమ్మా!"

"ఇప్పుడేం వద్దు! నడవండి బయటికి వెళుతున్నాం!"

చేతిలో ఉన్న కూరలు, సరకుల సంచీలు వంటింట్లో పెట్టి వచ్చింది అర్చన. ఆమె తొందరచెయ్యడంతో మారుమాటాడకుండా ఆ దంపతులిద్దరూ తాళాలు తీసుకుని బయటకు వచ్చారు.

ఇంటికి తాళం పెట్టి ఆటో పిలుచుకువచ్చింది అర్చన. ముగ్గురూ ఎక్కగానే ఆటో బయలుదేరింది.

నాంపల్లి, పబ్లిక్‌గార్డెన్స్, రవీంద్రభారతి, సెక్రటేరియట్ మీదుగా నెక్లెస్‌రోడ్డు దగ్గరకు వచ్చి ఆటో ఆగింది.

"దిగండి... అమ్మా! నాన్నా!"

ఆ దంపతులిద్దరు అయోమయంగా ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. వారు ఆటో దిగగానే పైసలిచ్చి పంపించేసింది అర్చన.

ఆ ప్రాంతమంతా లైట్లతో వెలిగిపోతోంది. అక్కడ కూచిపూడి నృత్య ప్రదర్శన జరుగుతోంది.

కన్నులపండువుగా ఉన్న ఆ ప్రదేశాన్ని చూసిన వారి మనస్సులు ఆనందంతో తేలియాడాయి.

ఆ ఆనందం వారి ముఖాల్లో కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతోంది.

"దేవేంద్రలోకంలా ఉందమ్మా ఇది? ఆమె దేవకన్యలా నాట్యం చేస్తోంది. ఆ గానం గంధర్వగానంలా ఉందమ్మా!"

సంతోషంతో రామనాథంగారి కంఠం వణికింది.

నగరంలో 30 ఏళ్ల నుంచి ఉంటున్నా... ఆయనెప్పుడూ ఇలాంటి కార్యక్రమాలకు వెళ్లలేదు. రవీంద్రభారతిలో ఎన్నో కార్యక్రమాలు జరుగుతాయని తెలుసు. వెళ్లే తీరికా చిక్కలేదు, చేతిలో డబ్బూ లేదు.

... చాలీచాలని జీతంతో కొడుకును చదివించాడు, కూతుర్ని చదివించాడు. ఇప్పుడు ఇద్దరే పిల్లలున్నా భార్యకు ఆరు కాన్పులయ్యాయి. ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టి చనిపోయారు. మరో ఇద్దరు చనిపోయే పుట్టారు. ఎలాగో ఒక ఇల్లు మాత్రం కట్టగలిగారు. అందుకే ఇప్పుడు ఆయనకు అంత సంతోషంగా ఉంది. ఆవిడకు మరింత సంతోషంగా ఉంది. అప్పుడే రెక్కలు వచ్చిన పక్షుల్లా ఎగిరి గంతులెయ్యాలనుకున్నారు.

అర్చన ఇద్దరికీ ఐస్‌క్రీమ్ కప్పులు చేతుల్లో పెట్టి తానొకటి తీసుకుంది.

తిరిగి ఇంటికి సంతోషంగా తిరిగివచ్చారు. జీవితమంటే ఇంత తీయగా ఉంటుందని మొదటిసారి ఆ దంపతులకు తెలిసింది.

రాత్రి భోజనాలయిన తరువాత పద్దులన్నీ చూసుకున్నారు.

సరకులు అర్చనే దగ్గరుండి పొట్లాలు కట్టి తేవడంవల్ల సుమారు 50 రూపాయలు మిగిలాయి. నెలకి 500 రూపాయలు చొప్పున అప్పులు తీర్చవచ్చని నిర్ణయించుకున్నారు.

ప్రతినెలా అప్పు తీర్చడం మొదలుపెట్టింది అర్చన. నెలకి 2 సార్లు తల్లిదండ్రుల్ని ట్యాంక్‌బండ్, పబ్లిక్‌గార్డెన్స్, మ్యూజియం, జూలాజికల్ పార్కు... అలా ఎక్కడికో అక్కడికి తీసుకువెళుతూనే ఉంది. మాదాపూర్‌లో ప్రోగ్రామ్ జరిగినప్పుడు అక్కడికి అప్పుడప్పుడు తీసుకువెళుతోంది.

ఎంతో సరదాగా గడుస్తున్నాయి రోజులు.

"అదేమిటే... ఆవిడగారు పెళ్లి చేసుకోదా? బ్రహ్మచారిణిగానే ఉండిపోతుందా?" ఆఫీసులో ఆడా, మగా గుసగుసలు ప్రారంభించారు.

"బ్రహ్మచారి ముదిరినా, బెండకాయ ముదిరినా కష్టమంటారు? మరి, ఆ ఆడ బ్రహ్మచారి సంగతేమిటో?" ఆఫీసులో ఓ వయసు మళ్లిన గుమాస్తాగారి కామెంట్.

అలాంటి మాటలు విని అర్చన ఫ్రెండ్స్ కాస్త బాధపడేవారు కాని, అర్చన ఆ మాటలు లెక్కచెయ్యలేదు.

ఇంటి దగ్గర కూడా అదే పరిస్థితి ఏర్పడింది. తెలిసినవాళ్ళంతా అర్చన పెళ్ళి సంగతి ఆ తల్లిని అడగడం మొదలుపెట్టారు.

"ఇంకా అమ్మాయికి పెళ్ళి చెయ్యరా? ఎవరినైనా ప్రేమిస్తోందేమో కనుక్కున్నారా?" కొందరి ప్రశ్నలు.

"అయి[illegible]... కూతురు సంపదను మరిగిన ఏ తల్లిదండ్రులూ పిల్లకు పెళ్ళి చేస్తారండీ?" కొ[illegible]రి విసుర్లు.

ఆ మా[illegible] ఆ తల్లి హృదయం తల్లడిల్లుతోంది.

"మా [illegible]యి- తగిన వరుడు దొరికితే కాని పెళ్ళి చేసుకోనంటోంది?"

"మా [illegible] బంగారుబొమ్మ! చేతినిండా సంపాదన! మా పిల్లకేం లోటు? వెతుక్కుంటూ వ[illegible]స్తాడండీ!" రామనాథంగారు మాత్రం సమాధానం చెబుతున్నాడు.

చెల్లెలు[illegible] సంపాదిస్తోందని తెలిసిన కొడుకు, కోడలు, పిల్లల్ని తీసుకుని ఒకరోజు బయ[illegible] వచ్చారు.

"నువ్వి[illegible]ంపాదకురాలివవుతావని నేననుకుంటూనే ఉన్నానమ్మా!" అన్నాడు అన్న రజనీకాం[illegible]

"నేనన[illegible]దన్నయ్యా! అమ్మా, నాన్నల అదృష్టం వల్ల నాకీ ఉద్యోగం వచ్చింది!" సమాధానమిచ్చి[illegible]ర్చన.

కోడల[illegible]గతి చెప్పనే అక్కరలేదు. అవసరమున్నా, లేకపోయినా అర్చనను పొగుడుతూనే [illegible]

ఆమె [illegible]కి అర్చన మరింత చికాకుపడుతోంది.

"ఏరా [illegible]యీ? చెల్లెలికి ఓ చీర కొనిపెట్టకపోయావురా?"

"అదే [illegible]దించుకుంటోంది. దానికి నే కొనివ్వడం దేనికమ్మా! అయినా ఇలాంటి సెంటిమెంట్స్ న[illegible]వమ్మా!" తల్లికి సమాధానమిచ్చాడు ఆ సుపుత్రుడు.

"పోనీ[illegible] అమ్మకైనా ఓ చీర తేకపోయావురా?" తండ్రి ఉండబట్టలేక అడిగాడు.

"చెల్లె[illegible]ంపాదిస్తోంది కదా! అదే కొంటుంది కదా! అందుకే మళ్లీ నే కొనడమెందుక[illegible]దు నాన్నా!"

రామ[illegible]గారి మనస్సు చివుక్కుమంది. కొడుకు ఎంత స్వార్థపరుడో ఆయనకు తెలుసు! అయి[illegible] కొడుకు మీద ఏదో తెలియని మమకారం అలా అడిగించింది. అర్చన అన్న పి[illegible]వెళ్లేటప్పుడు ఏదైన కొనివ్వాలనుకుంది.

"అర్థ[illegible]వారికి ఏదిచ్చినా వ్యర్థమే అవుతుంది. ఏదీ కొనివ్వకమ్మా!" అని తండ్రి చెప్పినా [illegible]వినలేదు... అన్న కొడుకు, కూతుళ్ళకి బట్టలు కొని ఇచ్చింది.

అప్పు[illegible]తి, ఇంటి సంగతి అడక్కుండానే భార్యాపిల్లలతో తిరిగి వెళ్లిపోయాడు రజనీకాంత్. అ[illegible]టు ఏ బాధ్యతా లేకుండా అలా వెళ్లిపోతుంటే ఆ తల్లిదండ్రుల కళ్ళలో నీళ్లు ని[illegible]

ఇన్నాళ్లూ మొహంచూడని రామనాథంగారి చెల్లెలు భద్రకాళమ్మ హఠాత్తుగా ఇంటికొచ్చింది. ఆవిడ కొడుకు బి.ఎ. తప్పి ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. సొంతిల్లు. కాస్త భూములు ఉన్నాయి. ఉద్యోగం రాక మునుపు అర్చనను కోడలిగా చేసుకోమని రామనాథం నోరు విప్పి అడిగారు.

"మా అబ్బాయికి వేలకువేలు కట్నాలిస్తామంటూ ఎంతోమంది వస్తున్నారన్నయ్యా!" భద్రకాళిగారి చేత చెప్పించాడు ఆమె భర్త.

ఇప్పుడు ఆవిడ ఎందుకు వచ్చిందో రామనాథంగారు, భార్యతోపాటు అర్చన కూడా ఇట్టే అర్థంచేసుకున్నారు. ఆవిడను కావాలనే తప్పించుకు తిరుగుతోంది అర్చన.

"అన్నయ్యా! నీ మేనల్లుడు రాజా, అర్చనను తప్ప ఎవరిని చేసుకోనంటున్నాడురా?" ఉండబట్టలేక ఆవిడ ఆ ప్రస్తావన ఎత్తింది.

"అర్చన అప్పుడే పెళ్లి చేసుకోనంటోందమ్మా!" సమాధానమిచ్చాడు. రామనాథం.

"అర్చన పెద్ద ఉద్యోగస్తుణ్ణి కాని చేసుకోనంటోంది వదినా?" భర్తకు వత్తాసు పలికింది ఆవిడ.

''అదేమిట్రా... పిల్లకు పెళ్ళి చెయ్యరా ఏమిటి? అయ్యో! అయ్యో! కావలసినవాళ్ళం... సంబంధం కలుపుకోవాలి కాని, అలా వంకలు పెడితే దానికి పెళ్ళి ఎలా అవుతుందిరా?" సాగదీసింది భద్రకాళి.

"అది బాగా చదువుకున్నపిల్ల, దాని మంచి చెడ్డలు దానికి తెలుసు? మనలా చదువుకోనిది కాదుగా?"

ఆ దంపతుల మాటలకి ఆవిడ పెట్టె సర్దుకుంది. ఎంత చెప్పినా భోజనం కూడా చెయ్యలేదు. పెట్టె తీసుకుని కోపంగా విసవిసా నడుచుకుంటూ వెళ్లిపోయింది. ఆ దంపతులిద్దరూ ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి వచ్చిన అర్చన ఆ సంగతి విని పకపకా నవ్వుకుంది.

అర్చనకు ప్రమోషన్ వచ్చింది.

క్రమంగా అప్పులన్నీ తీర్చేసింది. ఆ రోజు వారి సంతోషానికి అంతులేదు. ఆ రోజు హోటల్లో ముగ్గురు భోజనాలు చేసి వచ్చారు. ఆ రాత్రి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయారు.

ఆ ఊళ్లో కొత్తగా బ్యాంక్ ఆఫీసర్‌గా వచ్చిన సంతోష్, అర్చన స్నేహితురాలు ప్రేమకుమారికి దగ్గర బంధువు. రెండుసార్లు ఆమె ఇంట్లోనే అర్చన అతన్ని చూసింది.

ఇద్దరికీ పరిచయం చేసింది ప్రేమకుమారి. అర్చనను పెళ్లి చేసుకోమని ఆమె సంతోష్‌కి చెప్పింది. ఒకరినొకరు ఇష్టపడ్డారు కూడా!

అంతవరకు పెళ్ళి సంగతే ఆలోచించని అర్చనలో కొత్త కోరికలు తలెత్తాయి. వసంతంలో ప్రకృతిలా ఆమె మనసు పులకరించింది.

ప్రేమ మొలకెత్తితే ఆపేదెవరు?

ప్రేమకుమారే దగ్గరుండి పెద్దల సమక్షంలో పెళ్ళి కుదిర్చింది.

పెళ్ళి అర్భాటం లేకుండా సింపుల్‌గా జరిగింది. హోటల్లో అందరికీ డిన్నర్ ఇచ్చారు. పెళ్ళికి అర్చన అన్న, వదిన, పిల్లలు వచ్చారు.

తల్లితండ్రుల్ని తీసుకువెడతానని రజనీకాంత్ పట్టుపట్టాడు.

అర్చన హనీమూన్‌కి ఆగ్రా వెళ్లడానికి ప్రయాణం పెట్టుకుంది. తనతోపాటు తల్లితండ్రుల్ని కూడా తీసుకెళ్లి తాజ్‌మహల్ వారికి చూపించాలని ఆమె కోరిక! అన్నగారితో అదేమాట చెప్పింది. అన్నగారు తిరిగి వెళ్లిపోయాడు.

హనీమూన్‌కి వెళుతూ ఆ ముసలి దంపతులు కూడా ఎందుకని అందరూ విస్తుపోయారు. అర్చన అందరికీ సమాధానం చెప్పదలచుకోలేదు. సంతోష్‌కుమార్ కూడా మొదట అంగీకరించలేదు. తర్వాత తన తల్లిని కూడా తీసుకువెళ్లాలని పట్టుపట్టాడు.

తాజ్‌మహల్ చూసి రామనాధంగారు, శాంతాదేవి ముగ్ధులయ్యారు.

ప్రయాణం ఎంతో బాగుంది. కాని, సంతోష్‌కుమార్ తల్లి ఆ దంపతుల్ని చూసి ఏవో సూటీపోటీ మాటలు అంటూనే ఉంది. కూతురు డబ్బుతో బతుకుతున్నారని హేళన చేసింది. అర్చన అవన్నీ తెలిసినా ఆవిడకు ఏ సమాధానం చెప్పలేదు. మొదటినుంచి కాస్త డబ్బున్నచోట పెరగడం వల్ల ఆ అహంకారం ఆమెలో ఉందని గ్రహించింది. సంతోష్‌కుమార్ మాత్రం అర్చనతో ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నాడు. అత్తమామల్ని కూడా తగిన విధంగా ఆదరించాడు.

ఊళ్లో ఉద్యోగమయినా అర్చన, సంతోష్‌కుమార్‌లు వేరుగా కాపురం పెట్టారు. మామగారు లేకపోవడం వల్ల అత్తగారు వచ్చి వాళ్ళతోనే ఉంది. అర్చన మీద అభిమానమో, ఆమె సంపాదన మీద గౌరవమో కాని, అర్చనను బాగానే చూసుకుంటోంది అత్తగారు. ఇంట్లో వంటపని ఆవిడే చేస్తోంది.

ఒకరోజు రజనీకాంత్ వచ్చి బలవంతంగా తల్లితండ్రుల్ని తీసుకుని వెళ్లాడు. అందులో కొడుకు స్వార్థం ఏముందో వారికి అంతుపట్టలేదు. కాని, ఇల్లు తనపేర రాయించుకోడానికే తీసుకువెళ్లాడని తెలుసుకోడానికి అట్టేకాలం పట్టలేదు.

ఒకరోజు దస్తావేజుల మీద సంతకం పెట్టమని బలవంతం చేశాడు. ఎంతలేదన్నా 30 లక్షల విలువ చేసే ఇల్లది. పైగా... అప్పంతా కూతురు తీర్చింది.

అందుకే 10 లక్షల వాటా ఆమె పేర రాసి, మిగతా రెండు వంతులు కొడుకు పేర రాశాడు. అంతకంటే ఏమీ చెయ్యలేని రజనీకాంత్ అందుకు అంగీకరించాడు. రెండుపూటలా వంటపని, ఇంటిపని అత్తగారికే అప్పచెప్పింది ఆ కోడలు. వయసు మళ్లిన ఆవిడ ఆ భారం మోయలేకపోయింది. వెళ్లిన ఆరునెలలకే మంచానపడింది ఆ తల్లి.

"నా భార్య ఒక్కతే చెయ్యలేకపోతోంది నాన్నగారూ!" ఒకరోజు ఆ సుపుత్రుడు తండ్రితో అన్నాడు.

"ఇన్నాళ్లూ వంటరిగా ఒక్కతే అన్ని పనులు మీ అమ్మే కదరా చేసింది! ఇప్పుడు నీ భార్య చేస్తూంటే తెలిసొచ్చిందిరా?" రామనాథంగారు కాస్త గట్టిగానే అడిగారు.

"అందుకే మిమ్మల్ని వృద్ధుల ఆశ్రమంలో చేర్పిస్తాను. అక్కడ అమ్మకు పనీ ఉండదు, ఒంటరితనమూ ఉండదు! హాయిగా కాలక్షేపమూ అవుతుంది!" అన్నాడు.

తండ్రి ఏమంటున్నాడో వినిపించుకోకుండానే ఇద్దరినీ వృద్ధుల ఆశ్రమానికి పంపించేశాడు. అలవాటయిన మనవలిద్దరు మాత్రం బావురుమన్నారు.

అర్చన తండ్రి ఆశ్రమం నుంచి రాసిన ఉత్తరం చదువుకుంది. ఆమె గుండె చెరువయింది. సంతోష్‌కుమార్‌కి ఆ విషయం చెప్పింది. అతను కూడా చాలా బాధపడ్డాడు.

అర్చన తల్లితండ్రులను చూడ్డానికి బయలుదేరి వెళ్లింది. తల్లితండ్రుల్ని చూడలేకపోయింది. ఇద్దరిముఖాలూ వాడిపోయి ఉన్నాయి. సగం చిక్కిపోయారు. తాజ్‌మహల్‌ని చూస్తున్నప్పుడు కళకళలాడిన వారి ముఖాలు గుర్తుకువచ్చాయి. ఇంక అక్కడ ఉండలేక వారిని వెంటతీసుకుని బయలుదేరి వచ్చేసింది.

అత్తమామల్ని ఎంతో సంతోషంగా, ఆప్యాయంగా పలకరించాడు అల్లుడు.

"అర్చనా! వాళ్ళని కూడా ఇక్కడే ఉంచుకుందాం!" అన్నాడు.

'ఎంత మంచివాడు సంతోష్‌కుమార్!' అనుకుంది అర్చన.

ఆ సంతోషం అట్టేసేపు నిలవలేదు. 'వాళ్లు ఇక్కడ ఉండటానికి వీలులేదు' ని పట్టుపట్టింది అత్తగారు. అర్చన తెల్లబోయింది.

"కూతురింట్లో ఉండడమేమిటి?' అంటోంది మా అమ్మ! నేనేం చెయ్యలేను అర్చనా! తండ్రిలేని వాడిని... ఆమెను కష్టపెట్టడం నాకిష్టముండదు!" అన్నాడు సంతోష్‌కుమార్.

"అలా అంటే ఎలా? మీ తల్లిని మీరు చూస్తున్నట్లే నా తల్లితండ్రుల్ని చూడవలసిన బాధ్యత నాదికాదా? మీ అమ్మగారికి నచ్చచెప్పండి!" అని అతన్ని ఒప్పించడానికి ఎంతో ప్రయత్నం చేసింది అర్చన.

"నా తల్లి మనసును కష్టపెట్టలేను" అన్నాడు సంతోష్.

"మాకోసం మీరిద్దరూ గొడవలు పడవద్దమ్మా! వయసు మళ్లిన వాళ్ళం... ఎలాగో అలాగ బతుకుతాం!" తల్లిదండ్రులు ఎంతగానో బతిమాలారు. అర్చన వినలేదు.

"సంతోష్... ఇక మనం విడిపోకతప్పదు! మా అమ్మానాన్నలను తీసుకుని మా ఇంటికి వెళ్లిపోతున్నాను. నువ్వు రోజూ మా ఇంటికి రావచ్చు. నేనూ వస్తూఉంటాను. మీ అమ్మను నువ్వు వదలలేవు. మా అమ్మా, నాన్నలను నేను వదలలేను."

అర్చన మాటలు విన్న సంతోష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"అదేమిటి అర్చనా? తల్లితండ్రుల కోసం భర్తను, కాపురాన్నీ వదులుకుంటావా?"

"అవును సంతోష్... అదే ప్రశ్న నిన్ను నేను అడుగుతున్నాను!"

అర్చన సమాధానానికి తెల్లబోయాడు సంతోష్.

అర్చన తల్లితండ్రులతో తిరిగి ఇంటికి వచ్చింది.

'కొడుకు బలవంతంగా ఇల్లు రాయించుకున్నాడనీ.., నా అనంతరం, నా భార్య అనంతరం ఈ ఇల్లు నా పిల్లలిద్దరికీ సమానంగా చెందుతుం' దని రామనాధంగారు మరో దస్తావేజు రాశారు. ఓ కాపీ కొడుక్కి పంపించాడు కూడా.

సంతోష్‌కుమార్‌కి భార్యమీద ప్రేమఉంది. ఆమె సంపాదన మీద, ఆమె ఆస్తి మీద మమకారముంది. అర్చన దగ్గరకు రోజూ వచ్చివెళుతూనే ఉన్నాడు. నాలుగు రోజులు అలిగినా తరువాత అల్లుడు వచ్చి వెళుతున్నందుకు కాస్త స్తిమితపడ్డారు రామనాధం దంపతులు.

తల్లితండ్రుల యోగక్షేమాలు అడుగుతూ రజనీకాంత్ లెటర్ రాశాడు.

'వారి బాధ్యత తప్పి ఆస్తిలో సగం వాటా వచ్చినందుకు కాబోలు!' అనుకుంది అర్చన.

సంతోష్‌కుమార్, రజనీకాంత్, అత్తగారు కళ్ళముందు తిరిగారు. ఓపిక తగ్గితే అత్తగారూ ఈ ఇంట్లో చేరవలసిందే!

'మమకారంలో కూడా ఎన్ని మచ్చలు?' అర్చన నవ్వుకుంది.

- *'ఆంధ్రప్రభ'* ఆదివారం... *13 , 20* ఆగస్టు *2000*